

A Béke első napja

Fél évszázada is elmúlt, hogy a második világháború véget ért. Soha annyi vér- és életáldozat nem volt a folyamatos háborúban földünkön. S nem csupán a harcokban elhulltak, a fogságban elpusztultak sokasága lett az áldozat. A hátországi bombázások ártatlanjai is hosszú sort alkotnak.

Akkor, 1945. május 9-én azt hittük, hogy a háború, a pusztulás szörnye tovább nem szedi áldozatait. Akkor így summáztam „Sorshagyaték” c. munkában a béke első napjait:

Bús örökségünk unokámnak 2000-ben való felbontásra

*Nem éji rémnek szánom én neked
e vérrel, könnyel írott levelet,
csak, hogy összeveds kettőnknek korát,
mely közt csupán bő fél század fut át.*

*Az én korom pusztulás százada
volt, mikor gyilkos acél-armada
taposott el szívet, lelkeket,
mikor egy kor fújt vad gyűlöletet.*

*Békés falvak meghitt otthonát
üszökké, rommá, szürke hamuvá
dúlták páncélos, embertelen népek,
kikhez hasonló szörnyek sohasem éltek.*

Egy elszabadult pokol sátán hada

*rontott reánk, megölni akarta
az életet, zúzni gyilkos harcon,
hogy nektek kő kövön ne maradjon.*

*Nagy acélszörnyek sáskajárásától
pusztult az élet, pusztult a kalász.
Páncéltornyok emberleső csövén
keríteni indult a halál-halász.*

*Gépek gyilkoló zaját nyögve hordta,
s a pusztulástól terhes volt a lég.
Haláltusákon őrvongott ujjongva
egy részeg, kába embersöpredék.*

*Mint vad kopó szaglászott vér után
egy nemzedék, és halált keresett.
Vakonddá, patkánnyá züllesztett.
milliókat; túlszárnyalt rémeket.*

*Az éjszakának csendes, szent sötétjét
felverte égő falu, város fénye,
gyilkos fegyver volt milliók kezében,
s szemükben ült az őrvongás lidérce.*

*Száműzött lett a törvény és igazság,
s jogot bőségben ököllet adott;*

*csak ki vak és süket volt egyszemélyben,
korától meg csak az nem undorodott.*

*Hogy felettünk elvihartzott átka,
lézengett, ki valahogy megmaradt,
soká nem lelte helyét a világban,
csak tengett-lengett füstös ég alatt.*

*Te ki eljössz valaha vérem-vére
a békességes kétezer körül,
az elmúlt idők átkos emlékére
tudom szád íze sós lesz, keserű.*

*Hidd csupán azt, hogy szörnyűséges álom
ez az egész, és vad lidércnyomás,
melyből tiszta békében, nyugalomban
pihentető, és szép az ocsúdás.*

Belátom nem kiválasztott próféta voltam. Hamarosan megindult a megmaradtak „tizedelése”. Nem volt elég a HOLOKAUSZT szörnyűsége. Szedte újabb áldozatait a „kollektív bűnösség” gonosz gondolata, a Bácskában megrendezett vérbosszú, az Erdélyben tartott leszámolások, Kárpátalján megszervezett „malenkij robot”, a felvidéki magyarság kiűzése.

Aztán jött a hazai indulatok elszabadulása. Államosítás, kollektivizálás, Recsk, Hortobágy, Halmagy...

Aztán az '56-os hősök tömeges kivégzése, a 301-es parcella! A kilátástalanság elől menekülő fiatalok végeleáthatatlan sora! AZ üldözött, lefejezett egyház! A mindenükből kiforgatott parasztok százezerei! És következtek a mondvacsinált perek!

Hányszor ismétlődik még meg a SZÓZAT szörnyű sora?

„Elhulltanak legjobbjaink a hosszú harc alatt”

Csoda-e, hogy a kisiklott erkölcs lét- és életbizonytalansághoz vezetett? Évezredek erkölcsi normákat tiportak sárba. Közel került korunkhoz a MEZETHALÁL szörnyű képe.

A hősök tisztelete, a hazaszeretet, az áldozatvállalás, a becsület talmi lett.

Mikor jön hát a béke napja?

(A Hősök terén felállított II. világháborús emlékműről hányszor verik le hősi halottaink neveit a vandál kezek! Mi ez, ha nem nemzetgyalázás, és nem kegyeletsértés?)

Valóságos csoda, hogy a millicentenáriumot „megfogyva bár”, de megéltük!